OCHII SFINXULUI

ROBERT KRAFT

9

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

NR. 9

V.1.0

Traducere din germană de Petru Istrate
Grafică originală şi prelucrare de Aurel Lupaştean

CAP. XXIII

ÎN CUPTORUL BLINDAT

(Urmarea ultimului capitol din broşura nr. 8)

Adam zăcea pe jos acoperit de sânge, ce-i curgea nu numai din gură şi nas, dar chiar din urechi şi ochi. De-abia şi-a şters tot sângele de pe faţă, că a sărit în sus cu vioiciunea unui tinerel. Slavă Domnului că au fost suficienţi cei trei sute de cai putere!

A aruncat o privire înspre Leonor, după care a început şi el să respire cu nesaţ aerul răcoros în plămâni.

— Hei, Miss Leonor, aveţi grijă să nu răciţi. Puneţi-vă cel puţin un şal în jurul grumazului.

Grija pentru omul care sângera pe jos acoperea toate celelalte, dar s-a dovedit că-şi făceau gânduri sumbre degeaba. Adam nu suferise atât de mult cum părea la prima vedere. După ce s-a şters, sângele n-a mai curs. Mai mult decât atât, omuleţul s-a întors la îndeletnicirea lui predilectă, de întotdeauna şi a început din nou să prizeze trabuc pe nas.

Poate că i se produsese mai întâi o hemoragie internă, la vreo arteră sau venă, după toate probabilităţile în gât, întrucât începuse să aibă greutăţi la înghiţit. Dar nici o altă vătămare mai serioasă nu se produsese, ceea ce dovedea odată în plus din ce aluat tare era făcut acest om. Curând şi această neplăcere a încetat cu desăvârşite. Omul acesta mic şi subţire părea să aibă o structură de fier, deşi jumătate din trupul său, după propriile spuse, era alcătuit din oţel, lemn şi gumă.

Ceea ce păruse cu totul de necrezut a fost modul în care s-au rupt legăturile ce-l ţineau strâns de aparat. Şi acum după reculul lui îndărăt, a mai găsit puterea de a se repezi din nou la bordul maşinii, unde a apăsat pe cele două pârghii şi din nou pe frână.

Abia după aceea şi-a găsit „timp” să facă pe leşinatul.

— Nu, nu... nu-mi lipseşte nimic, sunt în ordine, i-a asigurat pe ceilalţi pasageri, cărora tot nu le venea să creadă. Aş vrea ca

peste o sută de ani să fiu la fel de sănătos pe cât sunt acum. Dar deocamdată am de lucru, trebuie să adun din toate colţurile astea blestemate preţiosul meu tabac împrăştiat.

Într-adevăr, tutunul meşterului Adam Green se cam dusese în cele patru puncte cardinale ale spaţiului din interiorul lui Maximus.

De-abia după ce s-au convins pe deplin de sănătatea şi buna stare a omuleţului care-şi zicea Adam Green, pasageri s-au interesat de peisajul exterior şi au avut de ce se mira.

Automobilul se găsea plasat de data asta într-o casă chinezească, sau poate chiar două, întrucât în jurul lor se ridicau pereţi solizi din ţiglă, ce se spărseseră dintr-o parte. În camera din faţă se aflau o mulţime de femei, cele mai multe în toalete de calitate, unele înconjurate de copii, aparent un harem chinezesc, iar alături într-o încăpere mai mică, care servea unor întâlniri intime cel mai probabil, Maximus îşi înfipsese partea posterioară. Cu partea din dreapta, blindatul atentase la o încăpere şi mai mică, necesară nevoilor fiziologice omeneşti.

Dacă în Europa aceste cămăruţe sunt destul de înguste, că de-abia te poţi mişca, aici lucrurile stăteau puţin altfel, întrucât prin comparaţie chiar şi cămăruţa asta avea dimensiunea unei încăperi normale de la noi, în care mica instalaţie, cu sau fără apă, lipsea de data asta. Aici totul fusese alcătuit mult mai simplu. Pe un mic butoiaş parcă tras la rindea era aşezată o chinezoaică, chiar lipită de caroseria automobilului.

Butoiaşele de genul acesta, o oală mai mare ca un fel de pâlnie, uneori erau vopsite pe dinafară, alteori împodobite cu flori. Dacă şi-ar fi întins numai picioarele mici şi mutilate, femeia ar fi ajuns sub roţile automobilului. Cu ochii ca de bufniţă, holbaţi de groaza ce-o cuprinsese, sta încremenită acolo, neîndrăznind să facă nici o mişcare la privind acest monstru ivit ca din pământ în preajma ei.

Cu o atitudine stilată de gentleman, Adam apreciase dintr-o aruncătură de ochi situaţia mizericordioasă în care se găsea grăsuţa chinezoaică şi plecându-şi capul pe mica ferestruică, i s-a adresat pe un ton aproape colocvial:

— Scuzaţi-mă că am greşit direcţia şi m-a luat valul olecuţă. Puteţi să staţi pe oliţă liniştită, că noi nu ne uităm. Dar era să uit, prizaţi puţin tabac? De cea mai bună calitate! Nu? Nu-i rău nici aşa, rămâne altora mai mult.

Abia acum celelalte femei şi-au revenit din uimire şi au înţeles

de fapt ce se întâmplase, dar conştientizând pericolul în care se găseau şi în care mai credeau că mai plutesc, s-au repezit care încotro scoţând ţipete isterice de groază.

Dar Leonor nu privea întreaga scenă cu o aşa înclinare spre umor ca meşterul Green.

— Înainte, să plecăm de aici! Să ieşim afară.

Afară, dar unde? Asta era problema.

Aceste încăperi erau ridicate pe un teren plat, de unde o puteai lua absolut oriunde. În spate mai era vizibilă gaura prin care pătrunsese automobilul şi cine ar fi putut spune prin câte camere străbătuse bolidul lor cu viteza aceea de trei sute de kilometri pe oră, până ce s-a oprit totuşi şi cât de multe stricăciuni făcuse?

Adam, care se apropiase din nou de volan, a pus capăt discuţiei:

— Înainte? De ce nu înapoi. Cred că aşa este cel mai bine. Ne folosim de spaţiul şi găurile pe care ni le-am creat deja.

Maximus s-a pus încet în mişcare, înspre uşa pe care apucaseră să fugă acele femei cu copii cu tot.

Da, o uşă exista totuşi, era chiar deschisă, păcat numai că atât de îngustă pentru corpolenţa lui Maximus.

Dar Adam nu s-a tulburat pentru un lucru atât de nesemnificativ ca acesta. A dat motorului din nou câţiva cai putere şi şi-a croit drum prin deschiderea cu pricina, deşi ce-i drept, în stânga şi dreapta lui, pentru a-şi face loc au mai trebuit să cadă câţiva metri de zidărie.

Adam se găsea deja în cea de a treia cameră a unei locuinţe destul de solid construită, ce aparţinea fără îndoială unui chinez înstărit.

Probabil că acum se găsea chiar în salon.

— Şi-acum, înainte! În orice direcţie!

Iar Maximus a mai străbătut o uşă, a trecut printr-un dormitor spaţios, printr-un antreu, până când în faţa lor a apărut o scară din piatră ce ducea în jos.

— Asta coboară în pivniţă, mai bine o luăm prin geam.

Dar Adam doar glumea. Nu puteau fi trepte care duceau în pivniţă, cel mult care să ducă în afară. Probabil casa fusese construită pe o înălţime şi când au pătruns prin spate, au ajuns în încăperea cea mai de jos, din partea cealaltă a clădirii.

Maximus, cu frâna pusă, dăduse deci tocmai peste aceste trepte, dar nu înainte de a răsturna câteva vaze şi un mare

candelabru.

Lui Leonor totul i se părea atât de comic, încât a izbucnit într-o cascadă de râs sănătos. Dintr-o dată însă, a devenit serioasă, foarte serioasă chiar.

— Dar dacă cumva am strivit şi oameni în iureşul nostru?

Cine putea şti? De văzut n-au putut vedea, fireşte, întrucât nu aveau cum. Aici, în acest harem, lucrurile au decurs destul de bine. Străpungerea acelei fortificaţi asediată de oameni înnebuniţi, dornici de răzbunare şi spectacol, putea să se fi soldat şi cu victime omeneşti. Dar în definitiv, n-au avut nici ce face, întrucât fuseseră pur şi simplu în legitimă apărare.

Era vorba de ei sau de ceilalţi, orice şovăire s-ar fi sfârşit cu arderea lor de vii.

Treptele s-au terminat într-o sală asemănător unui hol sau antreu. Dar în spate uşa arăta ca şi intrarea într-o locuinţă.

— Nu trebuie să mergem să o deschidem? a întrebat Georg.

— Ei, ce mai contează acum? Să trecem prin ea şi gata!

Şi Maximus şi-a deschis el singur pentru sine uşa, a dat din nou peste nişte trepte, după care s-a pomenit deodată într-o grădină.

A fost străbătută şi aceasta, mereu croindu-şi drum printre răsaduri şi straturi cu flori. Şi din nou, iată, se aflau în faţa unei porţi masive, ce era închisă. Dar Maximus, care biruise infernul arzător, a zdrobit-o şi pe aceasta în mici fărâme, până ce automobilul a nimerit în… apă!

Poarta nu era altceva decât un loc de trecere spre un fel de cheu, de unde cu ajutorul câtorva gondole ajungeai la un traseu maritim.

Din fericire, gondolele nu era plasate în calea lor, aşa că totul s-a făcut fără stricăciuni.

— Dar ce sfârâie aşa? a vrut să ştie Adam.

Dacă stăteai să te gândeşti, nici nu era de mirare. Plăcile automobilului blindat se încinseseră atât de tare în cuptorul acela de foc, încât nici nu le puteai atinge. Acum sigur, că în contact cu apa sfârâiau şi produceau aburi.

După cum şi-au dat îndată seama, Maximus înota într-un fel de canal artificial, pe ale cărui maluri erau ridicate case sau colibe.

— Da, a precizat Georg, acesta este un canal care duce înspre sud pe toată lungimea lui… înainte, ne găsim pe drumul bun!

Maximus, care ieşise din toată tevatura asta în cea mai bună

formă, se transformase în ambarcaţiune, lăsând în urmă cuptorul de foc, pregătit să-i ardă de vii în flăcările sale.

CAP. XXIV

APRECIERE ASUPRA CĂLĂTORIEI ŞI CUM DEVINE ADAM AERONAUT

O călătorie în jurul lumii este plictisitoare, îngrozitor de plictisitoare! Şi cu atât mai plictisitoare, în cel mai înalt grad plictisitoare este atunci când ai foarte mulţi bani de cheltuit pentru asta, ori numai banii strict necesari. Cine nu crede asta, atunci să-l ia în consideraţie pe mereu modernul evreu rătăcitor, care este întotdeauna pe picior de plecare. Nu-i obligatoriu să fii un englez în pantaloni cadrilaţi, toate naţiunile civilizate ale lumii îşi au proprii lor evrei rătăcitori. Aceste persoane, aceste feţe plictisitoare străbat căscând muzeele lumii, cască privind bisericile şi palatele cele mai renumite şi tot căscând plictisite străbat oraşele şi aşezămintele sfinte ale Indiei, ţara minunilor.

La porţile agenţiilor de turism vezi aceleaşi figuri plictisitoare cum se adună şi se multiplică până la disperare.

— Ia ascultă, se aude frecvent geamătul unui berlinez îndesat, înarmat sub braţe cu lucruri de călătorie, n-am străbătut deja traseul nostru în jurul lumii? Ei, dacă aş fi rămas acasă aş fi putut cel puţin bea bere rece servită de un chelner de treabă!

Da. Cu oamenii ăştia avem de a face. E suficient să-i priveşti o dată, ca să te lămureşti pentru totdeauna!

Călătoriile de vacanţă sau de studii, ori cele de afaceri, după o boală psihică grea, toate care servesc unui scop anume, sunt cu totul altfel. Nu ţi se bucură oare inima când vezi buna dispoziţie zugrăvită pe feţele oamenilor până atunci sclavi ai muncii neobosite, pe şcolari plecaţi în vacanţele lor de vară? Aceasta

este o bucurie reală, un noroc adevărat, nelegat de nici o performanţă sau ţel autoimpus.

Dar numai aşa să călătoreşti în jurul lumii şi să vezi tot mai mult şi mai mult, cu asta… nu sunt de acord.

Există o carte de suflet, o carte minunată, care a fost citită la început la fel de mult ca Biblia. Astăzi oamenii o ignoră, timpurile s-au schimbat. Nu mai este înţeleasă de nimeni, nu pentru că oamenii ar fi devenit mai puţin inimoşi, mai tineri din punct de vedere spiritual, sau mai superficiali, dimpotrivă. Dar ea nu mai corespunde actualelor norme şi cerinţelor contemporane.

În această carte despre această călătorie şi această perpetuă căutare a ceva nou stă un cuvânt de bază:

„Ce ţi-ar plăcea ţie, a întrebat Thomas Nemis în «Scrierile de apoi», carte care după Biblie şi Robinson Crusoe al lui Daniel Defoe a avut cele mai multe ediţii, ce ţi-ar plăcea ţie mai mult să vezi în altă parte din ceea ce deja ai văzut acasă?”

Cerul şi pământul şi toate lucrurile cuprinse între ele se găsesc pretutindeni. Oricâte lucruri de seamă ai vedea, nu sunt ulterior decât aceeaşi faţă comună care păleşte şi se uită cu timpul.

Înţelegi acum ceea ce a vrut să spună toţi profeţii mitici ai timpurilor trecute sau actuale?

Asta nu înseamnă că trebuie să te izolezi de toate lucrurile lumeşti, pentru a te putea închide în cămăruţa ta! Şi din nou leit-motivul!

„Ce poţi tu în altă parte vedea, ce n-ai văzut deja acasă?”

Celebrul scriitor de romane Friedrich Gerstacker a fost învinovăţit de către gurile rele că n-a trăit şi n-a văzut nimic aievea din scrierile sale, ci că înarmat cu atlase de călătorie, în cămăruţa din fund a locuinţei lui şi-a imaginat toate întâmplările eroilor săi şi toate fenomenele naturii descrise.

Asta este pe de-a întregul calomnie. Gerstacker a călătorit de fapt peste tot în lume. În America a fost o dată şi trapper şi aşa mai departe. Dar calomniatorii n-au ştiut niciodată ce compliment măreţ i-au făcut mai înainte cu această afirmaţie! Pentru că abia acum forţa sa de imaginaţie poetică a putut ieşi la iveală.

Da, noi avem câţiva scriitori, care însă se pot număra pe degetele de la o mână, ce scriu romane de călătorie din cele mai îndepărtate ţări şi regiuni ale lumii, care n-au păşit niciodată acolo şi totuşi povestirile lor au harul veridicităţii de necontestat.

Aceasta este o calitate excepţională a talentului, căruia îi

spunem pur şi simplu geniu. De altfel oamenii trebuie să fie convinşi că autorul a trăit el însuşi toate aceste evenimente pentru ca opera lui să poată respira o aură de autenticitate.

Dar să revenim la tema jidovului rătăcitor! Din când în când găsim câte o asemenea figură plictisită, evocată puţin mai înainte.

Cu toate acestea, sub steagul Agenţiei Cook, sau al altora, s-au văzut nu odată chipuri inundate de bucurie la descoperirea unui palmier, a unui elefant alb, ori a unei palme de verdeaţă într-un deşert uscat. Aceste spirite entuziaste se văd rareori împreună. Pentru a vedea aceste chipuri invadate de fericire şi noroc, desigur nu e nevoie să faci numaidecât o călătorie în jurul lumii. Deşi aceia care o fac şi se simt astfel au meritat-o, fiindcă efortul lor a folosit la ceva.

Acum întorcându-ne la eroii noştri, ce bucurii au trăit aceştia după ce l-au părăsit pe nenorocosul de Mister Ogly. Să-şi vadă singur de ale lui?

Au străbătut China în opt zile de la nord la sud, fără să vadă altceva decât câmpuri, nenumărate câmpuri în stânga şi-n dreapta şi fluvii cu o mulţime de peşti.

Asta nu înseamnă cine ştie ce schimbare şi în fond ce însemnătate ar avea dacă un om purta veşminte roşii sau albastre? Dacă arau pământul cu ajutorul bivolilor, sau se înhămau ei înşişi la jug?

Au străbătut destul de încet un mare oraş chinez, pe care probabil n-a păşit până atunci nici un european, după care au luat prânzul la curtea unui mandrin, dând gata unul după altul patruzeci de feluri diferite de mâncare. Au vizitat o ceainărie, un templu şi o pagodă, dar n-au găsit nimic ce să nu fi ştiut în prealabil, întrucât despre toate astea au putut citi cu mult înainte în cărţi.

China este destul de monotonă! Caracteristicile regionale au cam dispărut în ultimele mii de ani. Asta s-a întipărit până şi în cultura plantelor, pe care cu o răbdare pur… chinezească, ţinând cont de climă, le-au răspândit peste tot.

Aventuri n-au mai întâlnit, destul de frecvent s-a încercat oprirea automobilului, mai ales când acesta naviga pe întinsul apelor fără stindardul aferent, dar cine s-o poată face? Odată pe timpul nopţii Maximus a nimerit în noroi şi a trebuit să-şi folosească din plin roţile până ce a putut da de suficientă apă cât să navigheze normal, pentru că în general canalele chinezeşti s-

au dovedit puţin adânci.

Aceste canale erau asimilate de multe ori unui fel de şosea naţională, în care ambarcaţiunile era pur şi simplu trase de oameni, care mergeau prin apa puţin adâncă.

În noaptea cu pricina Maximus a nimerit într-o regiune cu un noroi din cele mai păcătoase, unde nici măcar roţile zimţate adiacente ale vehiculului nu mai puteau face mare lucru.

Poate că viclenia chineză le pregătise chiar o capcană pentru a vedea cum se descurcă maşina pe uscat. Ce s-a petrecut mai apoi? Nu cine ştie ce. Maximus a cârmit imediat spre mal, s-a căţărat pe acesta, pe urmă a luat-o pe ogoarele inundate de apă, plantate iniţial cu orez.

De fapt şi aici Maximus a fost nevoit să-şi folosească roţile cu valţuri sau zbaturi, asemănătoare roţilor morii şi consecinţa a fost că le-a făcut chiar un serviciu agricultorilor chinezi, îngropându-le astfel mai adânc seminţele în pământul răscolit.

Curând au dat de alte câmpuri, unde orezul dăduse deja fruct, ajungând până la mal. Dar Leonor nu voia să dăuneze în nici un fel culturilor. Nu se putea oare ca tocmai acest ogor să aparţină unui amărât de ţăran chinez, care era nevoit apoi să flămânzească împreună cu familia lui un an întreg?

Peste tot de-a lungul şi de-a latul Chinei erau astfel de canale şi doar din loc în loc dădeau de un curs mai acătării de apă. Chiar şi munţii erau străbătuţi de şosele destul de practicabile şi împrejurimile nu-i lăsau să se plictisească.

Georg avea ce povesti din peregrinările lui anterioare pe astfel de canale, dar acum, avându-l în vedere pe Maximus, era cu totul altceva.

Da, trăise destule aventuri el însuşi pe pământul chinez, Dacă acest „diavol alb” ar fi fost prins de băştinaşi, de bună seamă că n-ar mai fi scăpat cu viaţă, întreaga sa călătorie prin Chine n-a fost altceva decât o goană continuă. Un mare noroc pentru el a fost faptul că atunci nu exista calea ferată şi telegraful. Deşi a fost urmărit de către călăreţi, nu s-a lăsat prins, a înnoptat într-un lan de bumbac, până ce a ajuns, din canal în canal, hăituit peste tot. Din când în când, pentru a se putea hrăni, a fost nevoit să mai prindă câte o pasăre de curte a cutărui sau cutărui gospodar indigen, ceea ce relua urmărirea iar şi iar.

— Iată acolo în casa aceea de ţară trăieşte un englez, un anumit Mister Hawskin, care e tolerat de către populaţie numai pentru faptul că-şi vinde produsele sale originale la un preţ

considerabil mai scăzut decât conaţionalii săi chinezi şperţari. La el am vrut odinioară să găzduiesc, dar atunci când a încuiat uşa, am ieşit repede afară, pentru ca englezul să nu mă livreze direct chinezilor şi atunci acest creştin englez a fost acela care a împrumutat chinezilor patru câini de urmărire, pentru a mă mirosi mai bine. Vedeţi acolo un teren unde creşte trestia aceea înaltă, acolo am reuşit să-l sugrum pe cel de al patrulea câine, după ce i-am împuşcat pe primii trei şi apoi a urmat o vânătoare nemiloasă printr-o întinsă plantaţie de ceai.

În felul acesta Georg putea să tot povestească fără ca nimeni să se simtă obosit sau plictisit.

Pentru o nouă vizită la acest creştin de englez nu se gândea nimeni cu seriozitate. Nici măcar lui Georg nu-i trecea asta prin cap.

— Lasă-l în plata Domnului, tot nu va putea scăpa de răsplata divină.

Din când în când Adam Green intervenea şi el în discuţie.

Într-o noapte pe când Leonor se retrăsese în compartimentul său pentru odihnă, a auzit un zgomot similar unei căzături puternice.

— Cine a mai căzut în noaptea sta din pat? a întrebat fata a doua zi dimineaţa.

— Numai din pat? Ba cred că am căzut chiar din înaltul cerului. Am avut un vis ciudat, ia ascultaţi-l. Se făcea că sunt din cauciuc şi că am mers la reactorul de combustie, am luat un furtun şi am inspirat hidrogen până ce am tot crescut şi crescut umflându-mă cu gaz şi m-am transportat într-un balon până la cer. În spate se făcea că aveam un şurub, în faţă un ventil reglabil, care-mi permitea, lăsând să iasă aerul, să vâslesc prin văzduh.

Toţi au început să râdă.

— Ascultaţi numai, că n-am terminat. Cu cât mă înălţăm mai sus, cu atât balonul care eram chiar eu devenea mai voluminos. Şi dintr-o dată a plesnit „păstaia!” Şi aşa m-am prăbuşit eu de la cinci mii de metri altitudine. De fapt, eu căzusem numai din pat. Dar cine s-o bănuiască atunci…!

CAP. XXV

STRĂBĂTÂND BIRMANIA

Ultima zi în împărăţia chineză, Maximus şi-a petrecut-o pe o şosea foarte bună, după care a străbătut un lanţ muntos, pe a cărui creastă nu s-a lăsat în nici im fel oprit de o patrulă chinezo-franceză şi de aici automobilul a pornit-o prin ţinuturile birmane aflate sub posesiune franceză. Birmania are un rege autohton, dar regatul său era tributar Franţei, cu toate acestea fiind una dintre cele mai bogate regiuni de pe glob.

Flora şi fauna se puteau compara cu cele ale Indiei de nord, aici remarcându-se maiestoasele păduri din lemn de tek, cu o esenţă atât de tare, încât era asimilat fierului, apoi bogăţiile inestimabile ale subsolului cu tot felul de metale şi chiar cu diamante.

Încă înainte de a se descoperi diamante în Brazilia şi Africa de Sud, Birmania a fost ţara care a aprovizionat lunea cu această piatră preţioasă, mare până la patru sute de carate. Astăzi cererea de pietre strălucitoare s-a mai diminuat şi de aceea principalele destinaţii de export au rămas India şi într-o mai mică măsură China, unde există nababi care-şi pot onora apetitul pentru asemenea podoabe.

Birmania rămâne însă campioana altor pietre nobile şi preţioase, cum ar fi safirele şi rubinele, valorând mai mult ca preţ chiar decât diamantele de aceeaşi mărime.

Tot din aceeaşi ţară provin nepreţuitele şi minunatele ametiste de culoare roşie-purpurie, având mărimea unui ou de porumbel şi aceste pietre minunate iau şi astăzi destinaţia China. Sunt oameni în această ţară care-şi permit să cumpere aceste bijuterii? N-ar trebui să desconsiderăm potenţialul Chinei. În urmă cu doar câţiva ani, când peste tot se vorbea de iniţiativa Naţiunilor Unite care voiau să-i elibereze pe ambasadorii asediaţi, China era considerată ca fiind „uriaşul cu picioarele de lut” şi opinia generală era că ar trebui împărţită frăţeşte între marile puteri.

Ziarele germane se plângeau că Germaniei îi era rezervată o porţie prea mică din acest „tort” universal.

Şi în prezent cum stau lucrurile? Ce s-a ales de această neghioabă împărţire, de aceste planuri nesăbuite, fără fundament? S-a dovedit că totul a fost o greşeală scuzabilă, omenească, dar totuşi o greşeală.

Şi acei ce iau ca factor de putere banul, ar trebui să se păzească mai mult decât alţii şi să nu mai comită o astfel de eroare.

În China există milionari şi chiar miliardari, mai mulţi decât în Europa şi cine nu ştie ce lux îşi permit nababii chinezi?

Numai un fel de mâncare chineză, cum e peştele, poate fi preparat în mai mult decât o duzină de moduri. Cele mai scumpe sorturi de blănuri siberiene nu se mai exportă în Europa, ci în China, unde se plăteşte mai bine. Tot aşa stau lucrurile şi cu diamantele. Înalţii funcţionari ai imperiului se întrec unii şi alţii de a-şi avea pălăriile împodobite cu cele mai felurite şi costisitoare pietre.

Locurile unde se prospectează zăcămintele sunt ţinute secret în raport cu europenii. Totul e un secret de stat regal şi e păzit ca atare.

Esenţialul rămâne însă faptul că astfel de pietre se găsesc mai degrabă în regiuni mlăştinoase şi se extrag de cele mai multe ori chiar din noroiul negru al junglei siameze, exploatând o mulţime de lucrători. Un chinez obişnuit nu poate rezista în climatele bântuite de febră ale mlaştinilor decât trei zile, după care moare.

Totuşi ar fi impropriu să se spună că din cauza deţinerii acestui valoros zăcământ cu diamante, Birmania este o ţară bogată. Brazilia cu toate zăcămintele sale diamantifere nu se poate numi aşa, cât de despre Mexic cu celebrele mine de argint, ce se poate spune decât că este până peste cap îndatorat? Reala bogăţie a unei ţări şi a unui popor se socoteşte după cu totul alte criterii. Ce-i foloseşte poporului când tot câştigul este însuşit de anumite societăţi interesate?

Elveţia îşi are numai cirezile sale de vite şi industria, iar toate materiile prime vin din exterior şi nu numai că nu are datorii, dar are rezerve importante de aur!

Călătorii noştri străbătuseră întinse regiuni cultivate cu grijă, care se întindeau până la lanţul muntos Angol, în partea sudică a Himalaiei. Nici un copac nefolositor n-a tolerat până aici cultura chineză şi numai în două ore străbătuseră deja şi acest pământ

roditor, care i se păruse lui Leonor ca un ţinut de basm. Deocamdată nu se făcea simţită o deosebire deosebită în peisaj, peste tot câmpie şi şes, ogoare cultivate şi totuşi dintr-o dată, o junglă tropicală, unde după toate probabilităţile omul n-a reuşit până acum să pună piciorul.

Defileul muntos se schimbă curând într-o şosea naţională care pătrunde până şi în jungla asta. Şosea străbătută probabil încă din vechime de către oştile lui Tamerlan cel Şchiop şi până la trupele coloniale englezeşti, cu unităţi de cavalerie, infanterie şi artilerie.

– Uite un elefant ! a strigat Leonor. La vreo trei sute de metri apăruse pe şosea venind din pădure un pahiderm.

(Pag. 308)

Pe această cale a caravanelor încă mai peregrinează şi astăzi negustori chinezi care-şi au ca ţintă Persia şi încă mai departe.

Maximus străbătuse această regiune într-un timp foarte scăzut, de-abia puţin mai repede decât un pieton şi asta la dorinţa lui Leonor, care credea că visează. Era prima pădure tropicală pe care o întâlnea şi una cu care s-ar fi mândrit şi India! Arbori uriaşi, plante căţărătoare, arbuşti de vanilie atât de plăcut mirositori, maimuţe şi papagali erau peste tot.

— Uite un elefant! a strigat Leonor.

La vreo trei sute depărtare apăruse pe şosea venind din interiorul pădurii un pachiderm de o statură impozantă. Mişcându-şi nelinişti trompa încolo şi încoace, a descoperit prezenţa automobilului care se apropiase, aşteptându-l cu curiozitate. Leonor a cerut să se frâneze. Ea credea că avea în faţă un elefant crescut pentru muncă. Şi nu a dat nici o atenţie avertismentului lui Georg, că aici puteau avea de a face cu un elefant sălbatic, care poate nici nu văzuse om în viaţa sa.

Acesta continua să-şi mişte trompa, lăsând să i se vadă colţii săi proeminenţi, după care a trecut în fugă şoseaua dispărând în cealaltă parte a junglei, urmat de un al doilea, al treilea, al patrulea... şi până la urmă pasagerii noştri au numărat mai mult de patruzeci de exemplare. Printre aceştia şi numeroşi „adolescenţi”, nici unul din dintre ei neatingând mărimea primului din faţă. Toată turma aceasta de pachiderme străbătea jungla fără să facă cel mai mic zgomot, nici o creangă nu se auzea trosnind în urma lor, aşa încât la un moment dat te puteai întreba dacă să-ţi crezi numai ochilor sau ba, de vreme ce alte simţuri n-au fost alertate.

— Credeţi într-adevăr că am văzut o cireadă de elefanţi sălbatici?

— Dar cum altfel? Aici la graniţa Chinei, în India posterioară se găsesc elefanţi destui. Numai că e cam greu să-i vânezi. Şi reciproca e adevărată, cu cât e mai greu să-i vânezi, cu atât sunt mai mulţi. Elefantul este un animal de pădure, care se hrăneşte cu frunzele copacilor şi în ciuda masivităţii sale, se strecoară aproape fără zgomot prin tufişuri, cum n-o face nici un cal. În junglă se simte în siguranţă, iar când dă de noroi se bălăceşte atât, încât de-abia trompa i se mai vede.

— Vă pot aranja aici în junglă o vânătoare de elefanţi, dacă doriţi, a propus Georg.

— Dar de ce să-i împuşcăm pe pachidermii ăştia? s-a întrebat Leonor deodată.

Da, până acum fusese o plăcere, sau mai degrabă un divertisment în vânătoare, dar nicidecum nu-şi făcuse din aceasta o pasiune. Nu i se părea tocmai cavaleresc ca dintr-un adăpost oarecare să tragă asupra animalelor, doar din plăcerea de a ucide. Asta era mai curând o barbarie.

— Hei, domnii mei, a început meşterul Green. Ce înseamnă cuvântul acesta rododentor?

— Roldentor? a repetat ca un ecou Georg. Nu-mi aduc aminte să fi auzit cuvântul acesta.

— Păi cum? Aţi străbătut întreaga Indie şi n-aţi auzit cuvântul ăsta? Cine să vă mai înţeleagă?

Doar n-o fi vreun elefant preistoric?

— Elefant preistoric? Atunci trebuie ca ăsta să prizeze ceva pe nas!

— Să prizeze?

— Tabac de prizat, ce altceva? Un fel de tutun care creşte într-un copac.

Adam avea dreptate în felul său, numai că nu se exprimase corect. În portbagajul lui Maximus aveau un mic lexicon de conversaţie, unde căuta mai des informaţii, nu atât despre India, cât despre sortul său de tabac preferat şi acolo la cuvântul tabac exista un surogat şi anume frunzele de rododendron, bineînţeles uscate şi apoi pulverizate. Prin asemănarea cuvintelor mastodont şi rododendron aşa s-a ajuns la cuvântul de elefant preistoric, care n-avea nici o relevanţă aici.

— Atunci va trebui să căutăm în dicţionar cuvântul rododendron.

— Am căutat, dar cuvântul acesta nu se găseşte acolo.

Şi aşa era. În acel dicţionar enciclopedic de mici dimensiuni lipsea cuvântul rododendron, dar nu putea să lipsească cuvântul „tabac”, care era mult mai important.

— Asta o să fie învăţătură de minte, a zâmbit Leonor. Ştiu întâmplător că arborele indian „copacul-trandafind” şi i se spune aşa din cauza frunzelor sale mari şi roşii, care mai sunt şi comestibile pe deasupra, este foarte apreciat de băştinaşi, dar nu mi-am putut închipui că mai poate fi şi… fumat.

— Numai frunzele.

— Păi aproape tot cât e, sunt numai frunzele.

— N-aţi fumat niciodată, sau n-aţi prizat?

— Nu şi nici n-am mâncat.

— Ei bine, eu am de gând să încerc. Numai să-mi daţi de ştire când se iveşte planta asta.

Şi de atunci încoace interesul meşterului Adam rămăsese mereu fixat pe frunzele rododendronului miraculos. Orice altceva vedea din flora şi fauna Indiei îl lăsa rece.

Maximus, ce mergea doar cu viteză redusă, a fost ajuns din urmă de către un „băiat de poştă”, un fel de culi care nu avea altă îmbrăcăminte decât un şort şi un turban, iar în brâul care-i

strângea şortul în jurul trupului avea înfipte tot felul de obiecte, în timp ce pe umăr i se bălăbănea o ţeavă de bambus la capătul căreia atârna o pungă cu scrisori. Arăta foarte bine în această postură de alergare atletică, aproape de metronom, cu paşi regulaţi şi elastici, ce-l făcea uneori să se asemene unei feline.

Până la urmă, la un semn făcut de către Georg, acest tânăr poştaş şi-a domolit mersul, oprindu-se apoi cu totul. Georg cunoştea limba hindusă, dar şi chineza folosită de către culii din serviciul poştei. Pe această şosea care lega Calcutta de teritoriul Chinez se afla o mare factorie, un fel de poştă centrală deservită de către un curierat cu trăsuri tractate de ca, i pline de pachete sau diferite bunuri expediate. Ca pază însoţitoare şi protectoare era folosită o trupă de soldaţi francezi.

Pe parcurs trebuiau deservite toate satele dispuse lateral faţă de şoseaua naţională. Chiar şi acolo, dar prin potecile junglei, nu puteai vedea nici un astfel de vehicul şi nici un călăreţ singuratic. În asemenea situaţii toate acestea le putea face numai un angajat al poştei special antrenat. Un astfel de culi aleargă douăsprezece ore încheiate pentru o sumă de mizerie, străbate mlaştini, înoată împotriva curenţilor, expus permanent pericolelor de a fi atacat de răufăcători bipezi sau patrupezi, după caz. Bani sau lucruri preţioase nu transportă de unul singur, ci numai înştiinţările necesare, pentru ca abonaţii înşişi să-şi poată lua în posesie articolele expediate. Cu toate acestea, nu lipsesc atacurile asupra sa, tocmai pentru a afla despre toate acestea oportunităţi de jaf.

În ciuda acestui pericol, un astfel de poştaş este complet neînarmat, se bizuiască mai mult pe Dumnezeul său, cuprins de evlavie şi mai puţin pe propria putere.

Îl ajută de multe ori instinctul său remarcabil şi picioarele iuţi. Nu se prea teme de agresorii bipezi, ci mai mult de cei patrupezi, mai ales când aceştia se numesc pantere.

Între colectivităţile tsembat şi pugan serviciile poştale au fost suspendate timp de trei săptămâni, pentru ca ulterior să se descopere resturile omeneşti a cinci alergători poştali, care au fost atacaţi de către una şi aceeaşi panteră.

Pentru a se păzi de astfel de întâmplări, oamenii poştei poartă cu ei talismane, binecuvântări budiste ascunse în turban. Mai important decât toate sunt instinctele ascuţite, picioarele iuţi, iar exemplele nefaste în de mai sus pot fi privite ca nişte excepţii.

Un poştaş bine pregătit îşi exercită îndatoririle ani de zile şi

ajunge să cunoască toate pericolele potenţiale legate de meseria sa.

Când se întâmplă inevitabilul, atunci de obicei sfârşeşte sub ghearele unui tigru, leopard sau între colţii unui crocodil.

Pasagerii automobilului au încercat să-i ofere de toate acestui poştaş, dar acesta a refuzat cu demnitate, oprindu-se numai pentru o duşcă de apă, pe care şi-a turnat-o într-un fel de pahar propriu, format dintr-un corn de rinocer, pe care-l purta la brâu, Leonor a vrut să-i toarne înăuntru şi un praf de limonadă, dar Georg a reţinut-o în ultimul moment.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce bănuială vreţi să atrageţi asupra dumneavoastră?

Georg nu a întârziat să o lămurească. Dacă omul vedea că în paharul său începea ceva să fiarbă, ajungea la concluzia că era otrăvit, întrucât în credinţa populară orice se bea dintr-un astfel de corn de rinocer un lichid spumos care prinde să fiarbă înseamnă că era blestemat şi urma să moară curând.

Această credinţă e răspândită azi în întregul orient. Oricine îşi poate permite poartă cu el un astfel de corn şi când se întâlnesc doi oameni şi unul oferă de băut, atunci toarnă în acest corn după principiul „nu cumva vrei să mă otrăveşti, prietene?”

Acest obicei s-a răspândit şi la casele noastre princiare, care-şi oferă reciproc astfel de „pahare”. Chiar prinţii germani de azi au câte unii în dotare astfel de pahare din corn de rinocer.

— O doză de tutun, ceva? O priză? Şi serviabilul Adam Green i-a întins poştaşului punga cu iarba lui „binecuvântată”.

Dar un astfel de gest de bunăvoinţă nu era cunoscut indigenului, care şi-a vârât în nări tutunul cu voluptate.

— Domnule, nu cumva băţul dumitale e tăiat din minunatul arbust de rododendron a venit oarecum firească întrebarea meşterului Green.

Georg l-a lămurit pe bietul om ce se dorea de la dânsul. Nu, acest culi nu ştia nimic despre aşa ceva şi nici nu auzise că ar putea fi fumat.

— Ah, atunci cu siguranţă că nu este un indian pur sânge. Se dă numai unul. Ori nu s-a mai spălat demult. A fost nemilosul verdict al meşterului Green, profund dezamăgit.

CAP. XXVI

ÎN DRUM SPRE BENARES

În ultima seară petrecută pe solul birman, Georg a parcat automobilul pe un drum lateral, un fel de regiune mlăştinoasă vizitată de multe antilope, din care pasagerii lui Maximus au putut să consume câteva. Acestea le erau necesare pentru a reîmprospăta provizia de carne afumată.

Punctul culminant l-a reprezentat vânarea a doi tigri regali, care au putut fi răpuşi chiar din interiorul automobilului, fără ca vânătorii să-l părăsească câtuşi de puţin. Ambii tigri, un mascul şi o femelă, au fost jupuiţi la lumina reflectoarelor în interiorul automobilului de preţioasa lor blană. Masculul a fost răpus de glonţul lui Georg.

— Vreţi să luaţi blana asta ca un trofeu de vânătoare?

— Bineînţeles!

— Mi-e permis atunci ca să-mi înstrăinez trofeul care-mi revine mie.

— De ce s-o înstrăinaţi?

— Pentru a face nişte bani, fireşte.

— De ce avem nevoie de bani? a râs Leonor. N-am străbătut noi o parte din lume fără să avem nevoie de bani?

— În India lucrurile stau cu totul altfel. În partea ei orientală se găsesc foarte multe lucruri interesante de văzut, dar asta nu se poate face fără bani. Peste tot ţi se întind mâini pentru a primi ceva.

— Ce lucruri importante sunt de văzut aici? l-a întrerupt Leonor pe Georg.

— Păi, în primul rând vechile temple, palatele minunate ale maharajahilor indieni, construcţiile peste apă şi...

— Când aţi străbătut ţara pentru prima oară aţi vizitat toate astea?

— Fireşte, nu mi-a scăpat nici o ocazie.

— Şi cum aţi rezolvat cu taxa de intrare şi bacşişurile?

— În ce mă priveşte, lucrurile s-au petrecut, cu totul altfel. M-

am amestecat printre oamenii din popor, care aveau intrarea liberă, iar în oraşele mari, printre marinari. Când soseşte însă un gentleman într-un astfel de automobil...

— Vă înţeleg. Vă aduc la cunoştinţă hotărârea mea de a nu părăsi în nici un fel automobilul.

— Şi de ce nu, mă rog? a întrebat uimit Georg.

— Pentru că... am toate motivele să nu-mi permit. Atunci când am nimerit printre cazaci, şansa a fost cu mine, dar acum n-aş mai vrea ca toate lucrurile acelea să se repete.

— Nu uitaţi că aţi cinat şi în casele mandarinilor chinezi!

— Ştiu şi tocmai acolo am luat această hotărâre. M-am gândit că tocmai în India de nord şi mai precis, în marile sale oraşe unde mişună englezii voi mai primi asemenea invitaţii ceremonioase, cărora n-am de gând să le dau curs.

— Poate că aveţi dreptate. Ni s-a dus desigur vestea şi englezii or fi ştiind de intenţia noastră de a străbate lumea cu un astfel de automobil şi prin urmare, vor vrea să ne oprească.

— Vedeţi atunci? De aceea am de gând să refuz până şi cea mai politicoasă invitaţie, oferind ca pretext un pretins jurământ potrivit căruia nu pot părăsi automobilul pe tot parcursul călătoriei mele. Cu alte cuvinte, am jurat să nu pun piciorul pe pământ. Deci trebuie să-mi ţin jurământul, orice ar fi. Prin urmare, nu-mi voi permite nici atunci când mă voi simţi neobservată să păşesc în afara automobilului.

Acum Georg şi-a amintit cum cu prilejul unei invitaţii la masa unui mandarin, Leonor n-a vrut în ruptul capului să părăsească automobilul, indiferent ce argumente îi adusese el.

— Dacă vreţi să vă ţineţi cuvântul, atunci nu mai e nimic de făcut, a spus el. Păcat însă că vă veţi lipsi de multe lucruri, veţi pierde cele mai importante obiective demne de a fi văzute aici în India.

— Nu, nu, domnul meu, eu nu sunt chiar atât de avidă de a vedea obiective turistice. Poate va veni o vreme când voi reuşi să călătoresc altfel şi cu alte mijloace prin lume. Acum cel mai important pentru mine este să dovedesc că invenţia tatălui meu este valabilă şi eu am reuşit să fac înconjurul pământului cu Maximus. Sunt destul de avertizată asupra piedicilor care mi se ridică împotrivă. Pe de altă parte, Mister Hartung, pentru mine va fi suficient să-mi povestiţi tot ce aţi văzut şi aceste relatări interesante le preţuiesc mai mult decât le-aş fi trăit eu toate aievea, sau le-aş fi văzut cu propriii mei ochi. Aveţi un fel

deosebit de a povesti şi fiecare vorbă îţi merge la suflet.

Georg a făcut o plecăciune adâncă în faţa lui Leonor. Care i-a dat mâna, gestul mergându-i acestuia la inimă.

Graniţa dintre Birmania şi India a fost întâlnită într-un sat, unde era stabilit şi un centru vamal. Georg i-a avertizat din timp asupra acestuia, dar le venea dificil să-l ocolească, întrucât drumurile secundare duceau fie printr-un lanţ muntos, fie printr-o zonă mlăştinoasă, despre care Georg nu putea spune mare lucru.

— Ce se vămuieşte de către englezi la trecerea graniţei?

— Băuturile spirtoase şi tabacul.

— Ei, atunci vom avea probleme. Cu cei şaptezeci şi cinci de pfunzi de tabac ai meşterului Green ştiu că o să avem de plătit.

— Dumnezeule, va trebui să ascundem tabacul undeva atunci, aşa cum am procedat la graniţa canadiană.

Sigur, ar mai fi şi latura morală. Evaziunea fiscală poate fi considerată o infracţiune şi e condamnată, pe când evaziunea vamală nu tocmai. Cel ce trece peste graniţă un pfund de ceai sau un carton de ţigări nu este un hoţ. Aşa se face că au pitit bine sacii cu tabac în compartimentul motoarelor. Dar nici n-a fost necesar!

Tânărul funcţionar care a oprit automobilul, mut de uimire, a uitat cu totul să întrebe de mărfuri de contrabandă sau de cele vămuibile. Cine posedă un ceas brăţară cu diamante, acela are şi bani pentru vamă.

Tânărul aristocrat englez a fost mulţumit să aibă autograful lui Miss Leonor Morris în registrul său şi pentru asta a şi semnat biletul de liberă trecere pe tot cuprinsul teritoriului aflat sub justiţia britanică.

Cu toate astea, meşterul Adam a fost cât pe ce să calce în strâchini şi de această dată, atunci când l-a întrebat foarte politicos pe vameşul englez:

— Vă servesc cu o priză de tabac?

Din fericire cuvintele au fost spuse pe când automobilul se şi pusese în mişcare.

— Veniţi, luaţi, a continuat el, mai am încă şaptezeci şi cinci de pfunzi…

Dar automobilul era deja în plină cursă.

— Ei, de ce mă călcaţi aşa pe picior, l-a fulgerat Adam cu privirea pe Georg şi tocmai pe cel stâng? Dar altădată când sunteţi supărat, vă rog să încercaţi cu dreptul.

— Ei, Mister Green, acum mi-aţi demonstrat tot ce voiam să

ştiu. Tot calculul diferenţial şi integral nu te poate câteodată să comiţi cea mai mare prostie, a râs Georg împăciuitor.

— Ce ştie un tânăr despre asta? Un om care nici nu poartă chelie!

Următorul mare oraş înconjurat de sătucuri irelevante a fost Dacca. Mai apoi urma să treacă un pod peste Brahmaputra.

Abia aici s-a văzut importanţa amabilităţii dovedite de vameşul englez. N-au mai fost sâcâiţi cu nimic, în schimb sosirea automobilului era aşteptată ca un fel de sărbătoare.

Era vorba aici de cetăţeni englezi care voiau să-i pregătească lui Maximus o primire triumfătoare, ca buni cunoscători ai importanţei unui lucru atât de măreţ, cum este o călătorie în jurul lumii. Leonor nu s-a oprit însă deloc, ci numai a dat ordin să se reducă viteza.

În prima localitate după oraşul Dacca, Georg a rugat-o pe Leonor să se oprească înaintea unui buchsol, cum se numesc în orient toate magazinele universale pline de provizii. Aici şi-a vândut Georg blana sa de tigru şi cu rupiile primite şi-a cumpărat două sticle pântecoase.

— Ce v-aţi cumpărat?

— Două sticle de rom.

— Rom? La ce vă trebuie? a întrebat Leonor ca o autentică vegetariană şi abstinentă, făcând în plus o figură nedumerită, de circumstanţă pe deasupra.

— Mi-am făcut deja reproşuri că nu m-am îngrijit de la început să avem la bord şi băuturi alcoolice.

— La ce vă trebuie astea, pentru Dumnezeu! a întrebat Leonor încă mirată, deşi ştia cum va explica Georg totul.

Este cunoscut faptul că alcoolul serveşte ca un remediu universal împotriva muşcăturii de şarpe. Există în India nu numai persoane izolate, dar şi familii întregi care chiar muşcătura unui şarpe cu clopoţei sau a unei cobre au vindecat-o cu alcool. Toate celelalte mijloace, plantele de leac, descântecele au eşuat în faţa muşcăturii de cobra. Chiar şi aşa, cel ce este muşcat de un şarpe cu clopoţei şi otrava apucă să i se răspândească în corp, nu mai poate fi salvat.

Toate acestea îi erau cunoscute lui Leonor, deşi făcea o mutră de parcă s-ar fi lăsat mai degrabă muşcată de toţi şerpii Indiei, decât să ia o gură de rachiu.

În acel moment. Maximus s-a oprit, iar Adam i-a lămurit, ca unul ce mânuia volanul, că maşina nu prea asculta de comenzi şi

trăgea mai tot timpul înspre dreapta.

După examinarea mecanismului motorului, s-a dovedit că acesta era în ordine şi când Leonor a făcut şi ea câteva manevre înainte şi înapoi, mânuind ea singură volanul, părerea celor doi montori a fost că roata din faţă era puţin slăbită şi că totul se putea remedia din exteriorul automobilului.

Green a coborât urmat de cei doi muncitori, îngrijindu-se de roată şi în acest moment Leonor a fost conştientă de ceea ce susţinuse şi cum a fost cauzată de imperativele situaţiei reale, de facto. Destul de marcată şi-a aplecat capul pe geam, însă Georg nu a spus nimic, nemaivrând să presară sare pe rană.

Deodată Leonor a scos un ţipăt ascuţit, a cărui cauză Georg o bănuia prea bine.

Adam tocmai îşi apropiase menghina de rotor, când deodată dintr-un tufiş a ţâşnit ceva ca un fulger verde şi i s-a agăţat lui Adam de şold, ceea ce s-a dovedit a fi un şarpe de vreun metru, care îşi încleştase dinţii în carnea omului.

Adam trebuie să fi resimţit imediat puternica izbitură, dar s-a orientat foarte repede, apucând reptila de coadă şi după ce a învârtit-o prin aer, a lăsat-o să se zdrobească cu capul de pietrele din jur, până ce târâtoarea a rămas nemişcată la pământ.

Totul s-a petrecut pe durata unei singure secunde şi în momentul următor s-a putut face auzită vocea disperată a lui Leonor:

— Georg, Georg, a fost muşcat Adam…

— Mister Hartung, dă-mi, te rog, sticla. Prepară-mi repede un grog, dar nu cu mult zahăr în el, a început să strige Green.

Deodată faţa lui Leonor şi-a recăpătat culoarea când a început să i se audă din nou vocea.

Continuare în broşura nr. 10.

CUPRINS

CAP. XXIII *ÎN CUPTORUL BLINDAT*.....3

CAP. XXIV *APRECIERE ASUPRA CĂLĂTORIEI ŞI CUM DEVINE ADAM AERONAUT*.....7

CAP. XXV *STRĂBĂTÂND BIRMANIA*.....12

CAP. XXVI *ÎN DRUM SPRE BENARES*.....20

CUPRINS.....25

Adam pe platforma schelei de refugiu a unui fanatic religios. Înfiorătoare furtună tropicală şi prăbuşirea meşterului de la înălţime. Leonor muşcată mortal de o cobră.

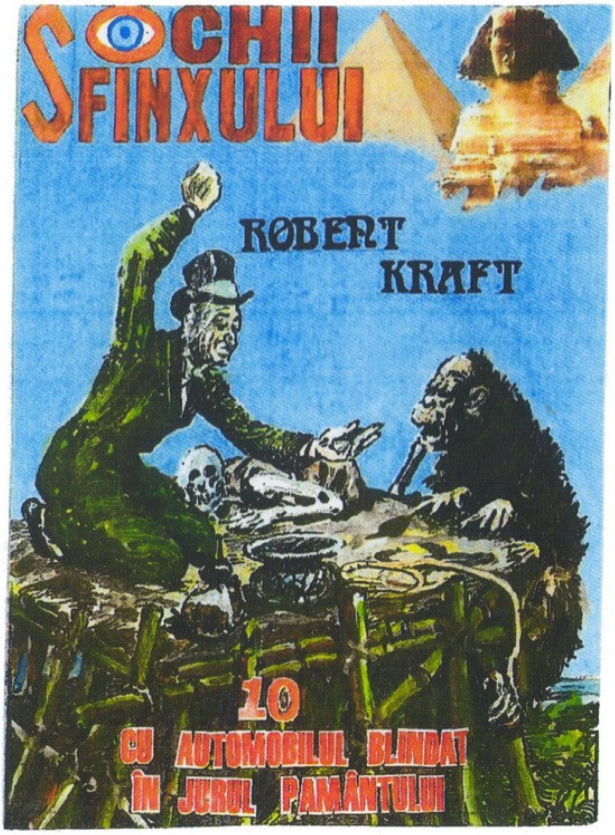

ADAM, SFÂNTUL